

RESIDÈNCIES
RESIDENCIAS
RESIDENCIES

MUSEU DE LA
UNIVERSITAT
D'ALACANT

MUA

2020

6

RESIDÈNCIES
DE CREACIÓ I
INVESTIGACIÓ
ARTÍSTICA

RESIDENCIAS
DE CREACIÓN E
INVESTIGACIÓN
ARTÍSTICA

RESIDENCIES
FOR ARTISTIC
CREATION AND
RESEARCH

MUSEU DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT. **MUA. 2020**

Magda Arques Castelló

Fluenz (Sergi Hernández / Carlos Izquierdo)

Miquel Ponce Díaz

Paola Ruiz Moltó

Sosa (Mª José Carrilero Cuenca)

07/09/2020 - 18/09/2020

UNIVERSITAT D'ALACANT

Amparo Navarro Faure
RECTORA

Catalina Iliescu Gheorghiu
VICERECTORA DE CULTURA, ESPORT I
EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA
VICERECTORA DE CULTURA, DEPORTE
Y EXTENSIÓN UNIVERSITARIA

6 RESIDÈNCIES DE CREACIÓ I INVESTIGACIÓ ARTÍSTICA DEL MUSEU DE LA UNIVERSITAT D'ALACANT. MUA

07/09/2020 - 18/09/2020

MAGDA ARQUES CASTELLÓ FLUENZ

(SERGI HERNÁNDEZ / CARLOS IZQUIERDO)

MIQUEL PONCE DÍAZ

PAOLA RUIZ MOLTÓ

SOSA

(M^o JOSÉ CARRILERO CUENCA)

EXPOSICIÓ

18.09.2020 - 25.10.2020 / SALA SEMPERE. MUA

EXPOSICIÓ. ORGANITZA I PRODUEIX:

Museo de la Universidad de Alicante

COORDINACIÓ:

Bernabé Gómez Moreno

COORDINACIÓ TÈCNICA:

Sofía Martín Escribano

DIDÀCTICA:

David Alpañez Serrano
Remedios Navarro Mondéjar

DISSENY:

Bernabé Gómez Moreno

TRADUCCIONS:

Servei de Llengües

MUNTATGE:

Stefano Beltrán Bonella
David Alpañez Serrano

ISBN: 978-84-124093-2-1

© De l'edició, Museu de la Universitat d'Alacant. MUA

© Dels textos, els autors

© De les imatges, els autors

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

6 RESIDÈNCIES DE CREACIÓ I INVESTIGACIÓ ARTÍSTICA

Sempre fidels al nostre compromís amb la creació artística i la difusió cultural, des del Museu de la Universitat d'Alacant tenim el plaer de presentar el catàleg de la sisena edició de les Residències de Creació i Investigació Artística del MUA. En aquest, obrim al públic el treball fet des d'aquesta enriquidora experiència creativa.

En aquesta ocasió, del total d'obres presentades a aquesta convocatòria pública s'han seleccionat cinc projectes artístics, creacions de quatre artistes individuals i un col·lectiu. Totes aquestes es van desenvolupar a les instal·lacions del MUA entre el 7 i el 18 de setembre del 2020. Per a la seua realització, la Universitat d'Alacant va atorgar cinc borses de producció i una borsa d'allotjament i va organitzar diferents trobades amb professionals del sector.

Aquest no ha sigut un any més. Ha sigut un any de fiançament ja que, malgrat les dificultats ocasionades per la pandèmia, el nostre Museu ha sabut mantenir l'estatus com a espai propici a la creació i a la investigació artística més actual aprenent a adaptar-se a moments tan difícils com els que hem viscut l'any 2020.

És el meu desig que gaudiu d'aquest catàleg que resumeix la dinàmica de treball dels artistes seleccionats en les Residències del MUA i que mostra els projectes exposats a la Sala Sempere del museu.

Amparo Navarro Faure
Rectora de la Universitat d'Alacant

6 RESIDENCIAS DE CREACIÓN E INVESTIGACIÓN ARTÍSTICA

Siempre fieles a nuestro compromiso con la creación artística y la difusión cultural, desde el Museo de la Universidad de Alicante tenemos el placer de presentar el catálogo de la sexta edición de las Residencias de Creación e Investigación Artística del MUA. En él, abrimos al público el trabajo realizado de esta enriquecedora experiencia creativa.

En esta ocasión, del total de obras presentadas a esta convocatoria pública se han seleccionado cinco proyectos artísticos, creaciones de cuatro artistas individuales y un colectivo. Todas ellas se desarrollaron en las instalaciones del MUA entre el 7 y el 18 de septiembre de 2020. Para su realización, la Universidad de Alicante otorgó cinco bolsas de producción y una bolsa de alojamiento y organizó distintos encuentros con profesionales del sector.

Este no ha sido un año más. Ha sido un año de afianzamiento ya que, pese a las dificultades ocasionadas por la pandemia, nuestro Museo ha sabido mantener su estatus como espacio propicio a la creación y a la investigación artística más actual aprendiendo a adaptarse a momentos tan difíciles como los vividos en 2020.

Es mi deseo que disfruten de este catálogo que resume la dinámica de trabajo de los artistas seleccionados en las Residencias del MUA y que muestra los proyectos expuestos en la Sala Sempere del museo.

Amparo Navarro Faure
Rectora de la Universidad de Alicante

6th IN-HOUSE ARTISTIC CREATION & RESEARCH PROGRAMME

Always true to our commitment to artistic creation and cultural dissemination, the University of Alicante Museum is pleased to present the catalogue of our 6th In-House Artistic Creation and Research Programme, detailing the work undertaken throughout this enriching creative experience.

Out of all the works entered for this public competition, five projects were selected, four by individual artists and one by a group. All of them were developed within the MUA premises between 7 and 18 September 2020. The University of Alicante awarded five grants covering project execution costs and one accommodation grant, besides organising meetings with professionals from the sector.

This has not been a normal year; rather, it has been a year in which, despite the obstacles posed by the pandemic, the Museum has cemented its status as a platform for the latest artistic creation and research, learning to adapt to extremely difficult times like the ones we all went through in 2020.

I hope you will enjoy this catalogue, which outlines the work dynamic of the artists selected for the programme and shows the projects displayed in the Museum's Sempere Hall.

Amparo Navarro Faure
Rector de la Universidad de Alicante

RESIDÈNCIES DE CREACIÓ I INVESTIGACIÓ ARTÍSTICA MUA

Des de la seua creació, el Museu de la Universitat d'Alacant (MUA) ha mantingut un decidit compromís amb l'art contemporani i, en particular, amb la creació artística que es realitza dins el seu context geogràfic amb la intenció de dinamitzar el sector de l'art, mostrar una visió del panorama actual i posar en valor la investigació artística.

Fruit d'aquesta aposta van nàixer les Residències de Creació i Investigació Artística del MUA el 2015, una convocatòria pública, internacional i oberta a totes les disciplines artístiques que tenen com a objectiu prioritari promoure la creació i la investigació en art contemporani, millorar la professionalització dels/de les artistes i visibilitzar-ne el treball.

RESIDENCIAS DE CREACIÓN E INVESTIGACIÓN ARTÍSTICA MUA

Desde su creación, el Museo de la Universidad de Alicante (MUA) ha mantenido un decidido compromiso con el arte contemporáneo y, en particular, con la creación artística que se realiza dentro de su contexto geográfico, con la intención de dinamizar el sector del arte, mostrar una visión del panorama actual y poner en valor la investigación artística.

Fruto de esta apuesta nacieron las Residencias de Creación e Investigación Artística del MUA en 2015, una convocatoria pública, internacional y abierta a todas las disciplinas artísticas que tienen como objetivo prioritario promover la creación e investigación en arte contemporáneo, mejorar la profesionalización de los artistas y visibilizar su trabajo.

RESIDENCIES FOR ARTISTIC CREATION AND RESEARCH MUA

Since its creation, the University of Alicante Museum (MUA) has remained committed to contemporary art and, in particular, to art created in its geographical environment. The goal is to galvanise the artistic sector, provide an outlook of the current art scene and highlight the role of artistic research.

The Museum's In-House Artistic Creation & Research Programme, launched in 2015, is a result of this commitment. This public and international call is open to artists from all disciplines who primarily seek to promote creation and research in contemporary art, contribute to the professionalisation of artists and give visibility to their work.

Les persones interessades a participar en aquestes residències han de presentar un projecte artístic per a ser realitzat en les instal·lacions del MUA. Per a sufragar-ne l'execució es concedeixen cinc borses de producció. I per a facilitar la mobilitat es concedeix una borsa de viatge i allotjament a un/a artista o col·lectiu que no residisca en el context geogràfic local.

Durant dues setmanes els residents seleccionats tenen l'oportunitat de treballar en el museu, fer-ne ús de la infraestructura, imbuir-se en la dinàmica del centre i rebre assessorament del personal tècnic per a donar forma als seus projectes. A més, durant aquest període realitzen trobades amb professionals del sector amb els quals dialoguen sobre els seus projectes, comparteixen les idees i estableixen estratègies d'actuació per a implementar el seu treball artístic.

Una vegada acabada la residència, els projectes són exposats a la Sala Sempere per a donar a conèixer al públic els resultats d'aquesta experiència creativa multidisciplinària en un context especialitzat de difusió cultural com és el Museu de la Universitat d'Alacant.

Las personas interesadas en participar en estas residencias tienen que presentar un proyecto artístico para ser realizado en las instalaciones del MUA. Para sufragar su ejecución se conceden cinco bolsas de producción. Y para facilitar la movilidad se concede una bolsa de viaje y alojamiento a un artista o colectivo que no resida en el contexto geográfico local.

Durante dos semanas los residentes seleccionados tienen la oportunidad de trabajar en el museo, hacer uso de su infraestructura, imbuirse en la propia dinámica del centro y recibir asesoramiento del personal técnico para dar forma a sus proyectos. Además, durante este período realizan encuentros con profesionales del sector con los que dialogan sobre sus proyectos, comparten sus ideas y establecen estrategias de actuación para implementar su trabajo artístico.

Una vez concluidas las residencias, los proyectos son expuestos en la Sala Sempere para dar a conocer al público los resultados de esta experiencia creativa multidisciplinar en un contexto especializado de difusión cultural como es el Museo de la Universidad de Alicante.

Those interested in participating must submit an artistic project to be undertaken within the MUA premises. Five grants are awarded to cover project execution costs. To facilitate mobility, one travel and accommodation grant is awarded to an artist or group not residing in the nearby area.

For two weeks, the resident artists have the chance to work at the Museum, use its infrastructure, become familiar with its dynamics and receive support from technical staff while giving shape to their projects. During this period, they also participate in meetings with professionals from the sector, with whom they discuss their projects, share their ideas and design strategies to undertake their artistic work.

Once the residency period is over, the projects are displayed in the Sempere Hall for the public to see the results of this multidisciplinary creative experience at a venue specialising in cultural dissemination, the University of Alicante Museum.

Bernabé Gómez Moreno
Coordinació

Bernabé Gómez Moreno
Coordinación

Bernabé Gómez Moreno
Coordination

6

RESIDÈNCIES DE CREACIÓ I INVESTIGACIÓ ARTÍSTICA

BERNABÉ GÓMEZ MORENO
COORDINACIÓ

L'element èpic d'allò ordinari

L'any 2020 ha sigut un any estrany que, per a bé i per a mal, ens ha ensenyat massa coses. L'aparició sorprenent de la COVID va introduir canvis radicals en la nostra manera de veure, entendre i enfrontar-nos a la realitat, i ens va obligar a reflexionar sobre nombroses qüestions vitals. Inesperadament, i sense marge de reacció, el virus ens va submergir en uns llimbs d'incertesa i fragilitat per a les quals no estàvem preparats. Ningú s'imaginava la virulència i la rapidesa amb la qual ens arremetria el virus. Ens va agitar amb duresa, i ens va fer trontollar entre la indefinició i l'esperança. La vida, tal com la coneixíem fins ara, s'havia transfigurat. Ens va canviar. I amb això la nostra manera d'habitar el món. Ara, tot, encara que sembla igual, ho veiem diferent.

Des del Museu de la Universitat vivim aquesta nova realitat des de la cautela i el compromís. Sempre hem entès aquesta circumstància com

un moment especial que el museu té la responsabilitat de canalitzar i aprofitar, des del paper protagonista, per a redefinir el món cap a un futur millor. I, d'aquesta manera, ajudar a crear un món més igualitari, més just, més global i més compromès en què tots ens sentim orgullosos de viure.

En aquest context de novetat i incertesa, el MUA tenia l'obligació de continuar sent fidel al seu compromís amb la investigació i ser, com sempre, un motor per a la creació artística i un far per als/a les artistes en aquests moments d'inestabilitat. Convençuts que, en els moments difícils, és la creativitat l'arma més poderosa per a albirar nous horitzons i reactivar noves formes de pensament, es va prendre la decisió de convocar la sisena edició de les residències del MUA, passara el que passara. Aquestes residències es presentaven com tot un repte i un desafiament contra les adversitats que imposa-

va amb mà dura el virus. Cal recordar que les restriccions aprovades per les autoritats sanitàries obligaven a limitar al màxim la presencialitat, i això feia molt complicada la realització d'unes residències que el que pretenen és, justament, la cohesió i la col·laboració d'un grup d'artistes en un espai comú. No obstant això, gràcies a les noves tecnologies i a una gran dosi de voluntat i optimisme, van poder tirar avant. Cal deixar constància que, amb il·lusió, amb ganes de fer les coses bé i comptant amb bons professionals, tot és possible.

A causa de les limitacions sobre la presencialitat que exigia la COVID, en aquesta sisena edició de les residències vam estar obligats a modificar les bases per a fer-les viables i segures. El primer de tot va ser retardar les residències al setembre i, com a canvi substancial, els/les residents havien de prioritzar la via telemàtica i, quan fora necessari, treballar físicament en espais individuals dins la mateixa sala d'exposicions per a respectar al màxim les distàncies de seguretat exigides pel Servei de Prevenció de la Universitat i evitar així el contacte entre ells/es i amb les persones visitants del MUA.

Malgrat les restriccions imposades, es van presentar un total de 50 projectes en l'àmbit internacional. El comitè tècnic del MUA va seleccionar els projectes *Els nostres cossos* de Magda Arques, *Fase* del col·lectiu *Fluenz* format per Carlos Izquierdo i Sergi Hernández, *El llenguatge de les algues* de Paola Ruiz Moltó, *Des del vent sec* de María José Carrilero Cuenca, àlies

Dessaborida, i *D'aquella pols* de Miquel Ponce Díaz, qui va obtenir, a més de la beca de producció, la beca d'allotjament. Quant a les trobades amb professionals, es va convidar el grup d'investigació en art de la Universitat Miguel Hernández d'Elx *lamLAB*, dirigit per Teresa Marín, i el crític Fernando Castro, que, per descomptat, van fer les trobades de manera telemàtica i que van servir de suport teòric i motivacional als/a les residents.

Finalment, l'exposició va ser inaugurada el 18 de setembre a la Sala Sempere del MUA de manera presencial i amb totes les mesures de seguretat, i s'hi van poder veure els projectes seleccionats acabats. La mostra s'iniciava amb el projecte *Des del vent sec* de María José Carrilero Cuenca, àlies Dessaborida, en el qual un conjunt d'obres pictòriques aborda qüestions sobre la memòria i l'arrelament en la construcció de la identitat. El projecte que seguia a continuació era *El llenguatge de les algues* de Paola Ruiz Moltó, una original instal·lació, amb aspecte de laboratori científic, l'objectiu de la qual era extraure i fer audible el llenguatge de les algues, en particular les d'Alacant. Al costat d'aquesta obra es trobava la proposta *Els nostres cossos* de Magda Arques, una instal·lació transmèdia que consistia en una reflexió sobre la corporeïtat i la fragmentació del jo propiciada per la interconnexió en el món contemporani, que té com a conseqüència la construcció d'individus més vulnerables. En el fons de la sala es projectava la videoinstal·lació *Fase* del col·lectiu *Fluenz*, format per Carlos Izquierdo i

Sergi Hernández, una obra que tracta el tema de la identitat i la concepció múltiple i híbrida mitjançant l'ús del binomi antagònic fase/desfase musical. Al centre de la sala es trobava la gran instal·lació *D'aquella pols* de Miquel Ponce Díaz en la qual uns elements, que basculen entre la pintura i l'escultura, dialoguen a partir de l'experimentació amb el mitjà pictòric i els materials de rebuig. Aquest artista utilitza el residu com a eix d'exploració, i el revaloritza com a element vertebrador fonamental de la seua obra artística.

Veient el conjunt de l'exposició, cal admetre que la incertesa amb la qual es plantejaven les residències va quedar dissipada per la qualitat de les obres i per l'esplèndida mostra d'aquesta sisena edició de les residències del MUA gràcies principalment a la professionalitat i la implicació dels/de les residents i al gran equip tècnic del museu que, contra les adversitats, va saber traure el millor de cadascun/a per a realitzar aquesta magnífica exposició que quedarà gravada en la memòria de tots/es els/les que hi hem contribuït i participat.

L'art sap de lluites, de batalles i de crisis, estic convençut que és en si mateix un gran acte de rebel·lia, i és en aquests moments en què creix i es fa èpic, immens i etern. Gràcies a totes les persones que han donat suport i apostat per les residències del MUA que, en aquests moments de dificultat, han continuat fent un pas al capdavant.

6

RESIDENCIAS DE CREACIÓN E INVESTIGACIÓN ARTÍSTICA

BERNABÉ GÓMEZ MORENO
COORDINACIÓN

Lo épico de lo ordinario

El año 2020 ha sido un año extraño que, para bien y para mal, nos ha enseñado demasiadas cosas. La aparición sorpresiva de la COVID introdujo cambios radicales en nuestra forma de ver, entender y enfrentarnos a la realidad, obligándonos a reflexionar sobre numerosas cuestiones vitales. Inesperadamente, y sin margen de reacción, el virus nos sumergió en un limbo de incertidumbre y fragilidad para el que no estábamos preparados. Nadie se imaginaba la virulencia y la rapidez con la que nos iba a arremeter el virus. Nos agitó con dureza, y nos hizo tambalearnos entre la indefinición y la esperanza. La vida, tal y como la conocíamos hasta ahora, se había transfigurado. Nos cambió. Y con ello nuestra forma de habitar el mundo. Ahora, todo, aunque parezca igual, lo vemos diferente.

Desde el Museo de la Universidad vivimos esta nueva realidad desde la cautela y el compromiso. Siempre hemos entendido esta circunstancia

como un momento especial que el museo tiene la responsabilidad de canalizar y aprovechar, desde su papel protagonista, para redefinir el mundo hacía un futuro mejor. Y de esta manera, ayudar a crear un mundo más igualitario, más justo, más global y más comprometido, donde todos nos sintamos orgullosos de vivir en él.

En este contexto de novedad e incertidumbre, el MUA tenía la obligación de continuar siendo fiel a su compromiso con la investigación y ser, como siempre, un motor para la creación artística y un faro para los artistas en estos momentos de inestabilidad. Convencidos de que, en los momentos difíciles, es la creatividad el arma más poderosa para atisbar nuevos horizontes y reactivar nuevas formas de pensamiento, se tomó la decisión de convocar la sexta edición de las residencias del MUA, pasara lo que pasara. Estas residencias se presentaban como todo un reto y un desafío contra las adversidades que imponía con mano dura el virus.

Hay que recordar que las restricciones aprobadas por las autoridades sanitarias obligaban a limitar al máximo la presencialidad, y eso hacía muy complicada la realización de unas residencias que lo que pretenden es, justamente, la cohesión y la colaboración de un grupo de artistas en un espacio común. Sin embargo, gracias a las nuevas tecnologías y a una gran dosis de voluntad y optimismo, se pudieron sacar adelante. Dejando constancia de que con ilusión, con ganas de hacer las cosas bien, y contando con buenos profesionales, todo es posible.

Debido a las limitaciones sobre la presencialidad que exigía la COVID, en esta sexta edición de las residencias estuvimos obligados a modificar las bases para hacerlas viables y seguras. Lo primero de todo fue retrasar las residencias a septiembre y, como cambio sustancial, los residentes tenían que priorizar la vía telemática y, cuando fuera necesario, trabajar físicamente en espacios individuales dentro de la misma sala de exposiciones para respetar al máximo las distancias de seguridad exigidas por el servicio de prevención de la Universidad, y así evitar el contacto entre sí y con los visitantes del MUA.

A pesar de las restricciones impuestas, se presentaron un total de 50 proyectos a nivel internacional. El comité de técnicos del MUA seleccionó los proyectos *Els nostres cossos* de Magda Arques, *Fase* del colectivo *Fluenz* formado por Carlos Izquierdo y Sergi Hernández, *El lenguaje de las algas* de Paola Ruiz Moltó, *Desde el viento seco* de María José Carrilero Cuenca aka Sosa

y *D'aquella pols* de Miquel Ponce Díaz, quien obtuvo, además de la beca de producción, la beca de alojamiento. Con respecto a los encuentros con profesionales se invitó al Grupo de Investigación en arte de la Universidad Miguel Hernández de Elche *IamLAB*, dirigido por Teresa Marín, y al crítico Fernando Castro que, por supuesto, hicieron sus encuentros vía telemática, sirviendo de apoyo teórico y motivacional a los residentes.

Finalmente, la exposición se inauguró el 18 de septiembre en la Sala Sempere del MUA de forma presencial y con todas las medidas de seguridad, donde se pudieron ver los proyectos seleccionados finalizados. La muestra se iniciaba con el proyecto *Desde el viento seco* de María José Carrilero Cuenca, alias Sosa, donde un conjunto de obras pictóricas aborda cuestiones sobre la memoria y el arraigo en la construcción de la identidad. El proyecto que seguía a continuación era *El lenguaje de las algas* de Paola Ruiz Moltó, una original instalación, con aspecto de laboratorio científico, cuyo objetivo era extraer y hacer audible el lenguaje de las algas, en particular las de Alicante. Al costado de esta obra se encontraba la propuesta *Els nostres cossos* de Magda Arques, una instalación transmedia que consistía en una reflexión sobre la corporeidad y la fragmentación del yo propiciada por la interconexión en el mundo contemporáneo; que tiene como consecuencia la construcción de individuos más vulnerables. En el fondo de la sala se proyectaba la vídeo instalación *Fase* del colectivo *Fluenz*, formado por

Carlos Izquierdo y Sergi Hernández, una obra que trata el tema de la identidad y su concepción múltiple e híbrida mediante el uso del binomio antagónico fase/desfase musical. El centro de la sala se encontraba la gran instalación *D'aquella pols* de Miquel Ponce Díaz, en la que unos elementos, que basculan entre la pintura y la escultura, dialogan a partir de la experimentación con el medio pictórico y los materiales de desecho. Este artista utiliza el residuo como eje de exploración, y lo revaloriza como elemento vertebrador fundamental de su obra artística.

Viendo el conjunto de la exposición, hay que admitir que la incertidumbre con la que se planteaban las residencias queda disipada por la calidad de las obras y por la espléndida muestra de esta sexta edición de las residencias del MUA, gracias principalmente a la profesionalidad e implicación de los residentes y al gran equipo técnico del museo que, contra las adversidades, han sabido sacar lo mejor de cada uno para realizar esta magnífica exposición que quedará grabada en la memoria de todos los que hemos contribuido y participado en ella.

El arte sabe de luchas, de batallas y de crisis, estoy convencido de que es en sí mismo un gran acto de rebeldía, y es en estos momentos donde se crece y se hace épico, inmenso y eterno. Gracias a todos los que han respaldado y apostado por las residencias del MUA que, en estos momentos de dificultad, han seguido dando un paso al frente.

6

RESIDENCIES FOR ARTISTIC CREATION AND RESEARCH

BERNABÉ GÓMEZ MORENO
COORDINATION

The epic dimension of day-to-day life

Two thousand and twenty was a strange year that, for better and for worse, taught us too many things. The COVID pandemic came as a surprise that radically changed the way we see, understand and face reality, forcing us to reflect on a number of vital issues. All of a sudden, giving us no time to react, the virus left us in a state of uncertainty and fragility we were not ready for. No one could imagine the virulence and speed with which the virus would attack. After such a hard hit, we felt at a loss, somewhere between uncertainty and hope. The life we used to know changed. It changed us. And, in so doing, it changed our way of inhabiting the world. Now everything might look the same, but we see it with different eyes.

At the University Museum, we experience this new reality with caution and commitment. We have always understood this situation as a unique time in which the Museum should take a leading role in redefining the world to achieve

a better future. In this way, we will help create a more egalitarian, fairer, more global and committed world, a world all of us feel proud to live in.

In this context of novelty and uncertainty, MUA had no other option but to stay true to its commitment to research and act, as always, as a driving force for artistic creation and as a beacon for artists in this period of instability. With the conviction that in hard times creativity is the most powerful weapon for finding new horizons and reactivating new ways of thinking, we decided that, whatever happened, we would launch the call for the sixth residency programme. This represented a challenge, a battle against the adversity caused by a ruthless virus. It is worth noting that the restrictions put in place by health authorities limited on-site activity to the minimum; therefore, it would be very difficult to carry out a residency programme precisely intended to promote cohesion and collaboration among

artists within a common space. However, with the aid of new technologies and a good dose of willpower and optimism, it could be done. This proves that with enthusiasm, the determination to do things right and good professionals, everything is possible.

Given the restrictions to on-site activity that had to be imposed due to the pandemic, we had to change the terms and conditions to ensure the viability and safety of the programme. First of all, the programme was postponed until September. Another major change was that the resident artists would have to work mostly online and, whenever needed, work physically in individual spaces within the exhibition hall itself. This would help everyone keep the safety distances required by the UA Medical Service and thus avoid contact with other artists and visitors.

Despite restrictions, a total of 50 projects from several countries were entered. The MUA's technical committee selected the projects *Els nostres cossos*, by Magda Arques; *Fase*, by *Fluenz*, an artistic group formed by Carlos Izquierdo and Sergi Hernández; *El lenguaje de las algas*, by Paola Ruiz Moltó; *Desde el viento seco*, by María José Carrilero Cuenca, aka Sosa; and *D'aquella pols*, by Miquel Ponce Díaz, who received both the grant covering project execution costs and the accommodation grant. As for the meetings with professionals, those invited were *lamLAB*, a group from the Miguel Hernández University of Elche, directed by Teresa Marín and devoted to artistic research, and the critic

Fernando Castro. In the meetings, which were of course online, they gave theoretical support and encouragement to the resident artists.

Finally, the exhibition opened on 18 September in MUA's Sempere Hall. It was an on-site event where all safety measures were taken. The completed works were on display there. The first project was *Desde el viento seco*, by María José Carrilero Cuenca, aka Sosa, who made a series of paintings to examine the influence of memory and the sense of belonging on identity construction. It was followed by Paola Ruiz Moltó's *El lenguaje de las algas*, an original installation that looks like a science lab and seeks to extract and make visitors hear the language of algae, particularly those found in the Alicante area. Next to it was *Els nostres cossos*, a transmedia installation by Magda Arques that addresses corporeality and the fragmentation of the self brought about by the interconnectedness of the contemporary world, a consequence of which is the construction of more vulnerable individuals. The video installation *Fase* was screened at the back of the hall; its creators are *Fluenz*, an artistic group formed by Carlos Izquierdo and Sergi Hernández. The work is concerned with identity and its multiple and hybrid conception, using two opposite concepts in music: phase and phase shift. *D'aquella pols*, by Miquel Ponce Díaz, occupied the centre of the hall; in this large installation, paintings and sculptures enter a dialogue with one another through an experiment with the medium of painting and waste materials. The artist explores these materials and gives them a

new meaning as fundamental elements around which his artistic work is structured.

With hindsight, it has to be acknowledged that, in spite of the uncertainty hovering over this residency programme, the resulting exhibition was splendid, featuring high-quality works. This was mainly due to the artists' professionalism and involvement, as well as to the Museum's excellent technical staff. All of them, standing against adversity, did their best to stage this wonderful exhibition, which will leave an indelible impression on those of us having contributed to and participated in it.

Art involves struggles, battles and crises. I am certain that it is, in itself, a major act of rebellion. It is in these situations that the true magnitude of art is evident – when art becomes epic, immense and eternal. Thanks to all those who have supported and promoted the Museum's residency programme, which, in these times of hardship, has once again taken a step forward.

A person is seen from behind, sitting on a white rectangular pedestal in a dark room. They are looking at a large projection screen. The screen displays a menu with a grayscale image of a textured surface in the background. The menu is organized into a sidebar on the left and a main content area on the right. The sidebar contains options: 'Imagen' (highlighted in yellow), 'Señal', 'Ajustes', 'Extendida', 'Información', and 'Restablecer'. The main content area lists settings: 'Modo de color' (Dinámico), 'Brillo' (7), 'Contraste' (0, highlighted in yellow), 'Saturación de color' (0), 'Tono' (0), 'Nitidez' (0), 'Temp. Color' (Alta), 'Ajuste de Color' (On), 'Iris automático', and 'Restablecer'. At the bottom of the screen, there is a navigation bar with icons and labels: '[Esc]: Volver', '[+]: Selec.', '[O]: Entrar', and '[Menu]: Salir'.

	Volver
Modo de color	Dinámico
Brillo	7
Contraste	0
Saturación de color	0
Tono	0
Nitidez	0
Temp. Color	Alta
Ajuste de Color	On
Iris automático	
Restablecer	

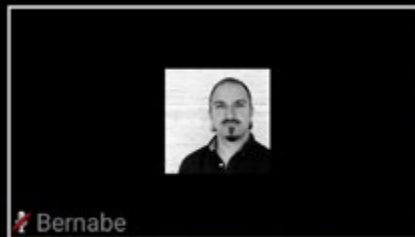
[Esc]: Volver [+]: Selec. [O]: Entrar [Menu]: Salir

FASE

6

Magda Arques Castelló

Fluenz (Sergi Hernández / Carlos Izquierdo)

Miquel Ponce Díaz

Paola Ruiz Moltó

Sosa (Mª José Carrilero Cuenca)

EXPOSICIÓ / EXPOSICIÓN / EXHIBITION

18.09.2020 - 25.10.2020 / SALA SEMPERE

PLUS

+
MUA

VI RESIDÈNCIES
DE CREACIÓ I
INVESTIGACIÓ
ARTÍSTICA
2020

+MAGDA ARQUES
+FLUENZ
+MIQUEL PONCE DÍAZ
+PAOLA RUIZ MOLTÓ
+SOSA

Els nostres

cossos

Magda Arques

Castello

Els nostres cossos és una obra transmèdia de la qual forma part tot el procés de treball de la residència, i que s'organitza en tres nuclis: la documentació del procés de creació a l'espai web, la documentació sonora per una sèrie de converses sobre temàtiques de diversitat funcional i la instal·lació en la sala del MUA. Aquestes tres parts configuren l'obra.

El procés de treball és part central del projecte que tracta sobre la corporeïtat i els nostres «jo» diversos, mediatitzats i vulnerables. La importància de les relacions en el nostre assemblatge quotidià en tots els seus contextos.

Des d'*Els nostres cossos* intentem entrellaçar per a trobar espais de connexió enmig d'un món hiperconnectat que forma part d'una fragmentació diversa. A través del modelatge i l'assemblatge dels cossos com a fragments i reproduccions humanes interconnectades per fils que creen unions evidents; metàfores d'una disrupció i canvi constant, que formen una instal·lació diversa que ens acostava al concepte de rizoma i de multiplicació amb una visió poètica, en què els fragments corporis i els enllaços creats a partir del filament industrial es retroben en la part més humana i complexa d'una diversitat que ens reflecteix.

Els nostres cossos es una obra transmedia de la que forma parte todo el proceso de trabajo de la residencia, y que se organiza en tres núcleos: la documentación del proceso de creación al espacio web, la documentación sonora por una serie de conversaciones sobre temáticas de diversidad funcional y la instalación en la sala del MUA. Estas tres partes conforman la obra.

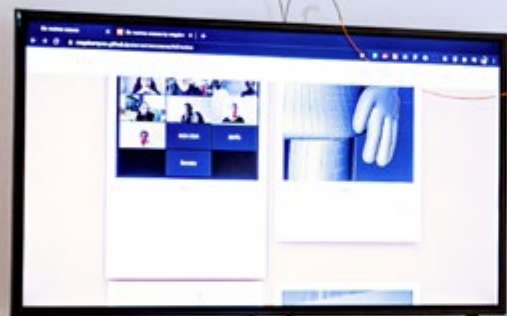
El proceso de trabajo es parte central del proyecto que trata sobre la corporeidad y nuestros “yo” diversos, mediatizados y vulnerables. La importancia de las relaciones en nuestro ensamblaje cotidiano en todos sus contextos.

Desde *Els nostres cossos* intentamos entrelazar para encontrar espacios de conexión en medio de un mundo hiperconectado que forma parte de una fragmentación diversa. A través del modelado y el ensamblaje de los cuerpos como fragmentos y reproducciones humanas interconectadas por hilos creando uniones evidentes; metáforas de una disrupción y cambio constante, que forman una instalación diversa que nos acerca al concepto de rizoma y de multiplicación con una visión poética, donde los fragmentos corpóreos y los enlaces creados a partir del filamento industrial se reencuentran en la parte más humana y compleja de una diversidad que nos refleja.

Els nostres cossos is a transmedia project encompassing the whole work process throughout the residency programme, structured into three core stages: documentation of the creative process on the web space; documentation of sounds through a series of conversations on issues in connection with the differently abled; and installation in one of the exhibition halls at MUA. These three parts make up the work.

The work process is a key element of the project, which explores corporeality and our diverse, mediated and vulnerable selves. The importance of relations in our everyday life in every context.

Through *Els nostres cossos*, I seek spaces for connection within a hyperconnected world, which is part of a diverse fragmentation. This is done by modelling and assembling bodies as fragments and human reproductions interconnected by means of threads that create evident links. Such links stand as metaphors for disruption and constant change, which gives rise to a diverse installation that brings to mind the concepts of rhizome and multiplication from a poetic perspective, where corporeal fragments and links created from the industrial filament meet at the most human and complex point of a diversity that is a mirror of ourselves.

MAGDA ARQUES

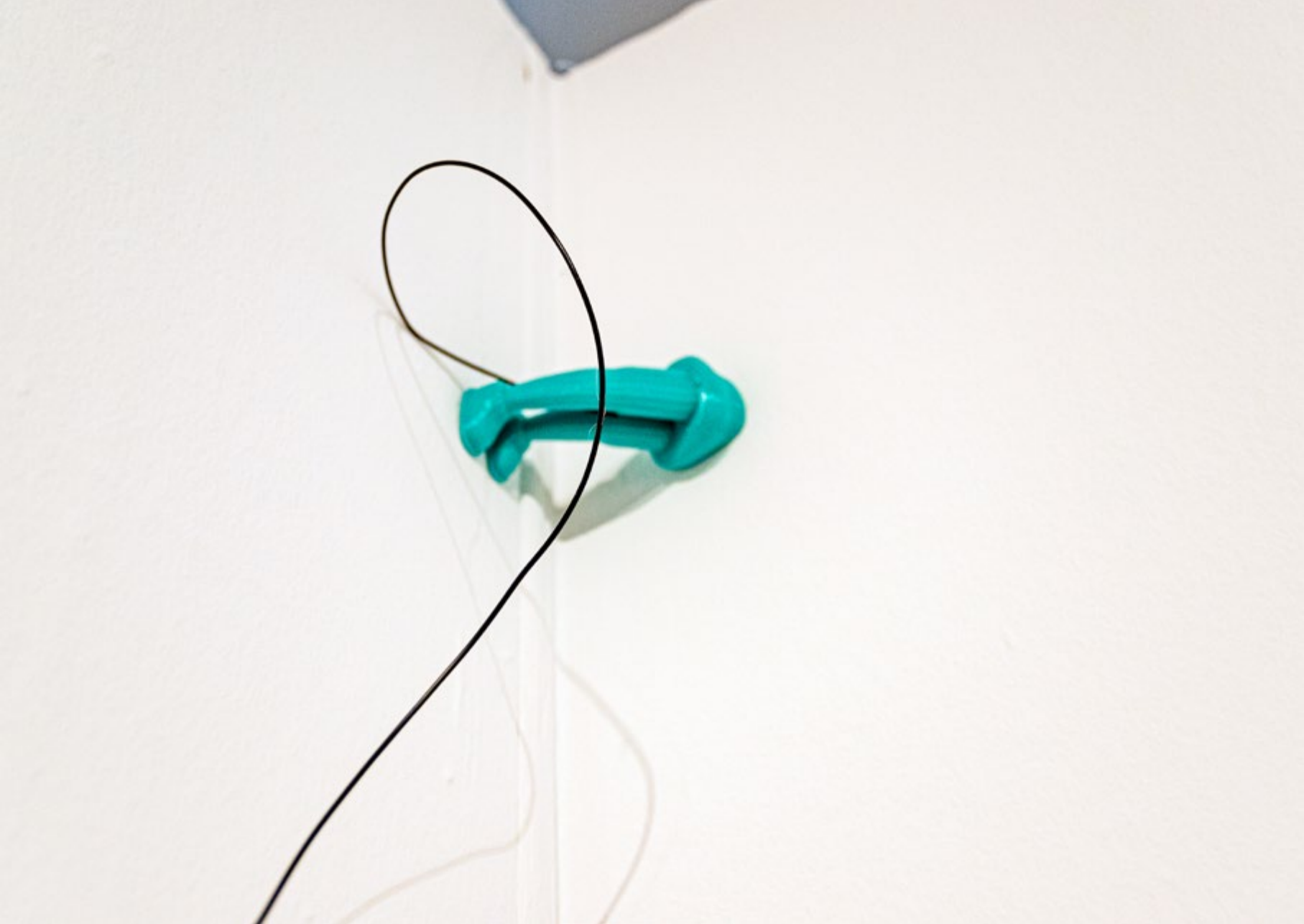

MAGDA ARQUES

FASE

FLUENZ

Carlos Izquierdo

Sergi Hernández

"La tasca de la vida consisteix a fer coexistir totes les repeticions en un espai en el qual es distribueix la diferència."

Gilles Deleuze

"La tarea de la vida consiste en hacer coexistir todas las repeticiones en un espacio donde se distribuye la diferencia."

Gilles Deleuze

"The task of life is to make all these repetitions coexist in a space in which difference is distributed."

Gilles Deleuze

FASE és una peça d'art audiovisual en què les tecnologies visual i sonora permeten representar la pluralitat humana.

El subjecte no és estàtic, sinó que existeix d'una manera diversa en cadascuna de les seues expressions. Existeixen alhora repetició i diferència: és el mateix subjecte el que se situa en cada pla de la realitat, però es mostra d'una manera subtilment diferent. Volem reflectir aquesta desincronia perceptiva.

Si prenem una de les representacions del subjecte com a referència, les seues altres manifestacions ocupen llocs (gestos / acciones) desplaçats. Ací introduïm el concepte de fase (i, per tant, el de desfament).

L'obra permet al visitant experimentar la tensió perceptiva provocada per una realitat com a encreuament d'encontre i desacord, amb una concepció del temps no lineal, regit per contrastos de fase.

FASE es una pieza de arte audiovisual en la que las tecnologías visual y sonora permiten representar la pluralidad humana.

El sujeto no es estático, sino que existe de una manera diversa en cada una de sus expresiones. Existen a la vez repetición y diferencia: es el mismo sujeto el que se sitúa en cada plano de la realidad, pero se muestra de una forma sutilmente distinta. Queremos reflejar esa desincronía perceptiva.

Si tomamos una de las representaciones del sujeto como referencia, sus otras manifestaciones ocupan lugares (gestos / acciones) desplazados. Aquí introducimos el concepto de fase (y por tanto el de desfase).

La obra permite al visitante experimentar la tensión perceptiva provocada por una realidad como cruce de encuentro y desencuentro, con una concepción del tiempo no lineal, regido por contrastes de fase.

FASE is an audio-visual artwork in which visual and sound technologies allow us to express human plurality.

Subjects are not static; rather, they exist in diverse ways every time they are expressed. Repetition and difference coexist: the same subject is present in all planes of reality, but the way that subject appears in each is subtly different. We wish to reflect such perceptive dissonance.

If we take one of the representations of the subject as our reference point, the places (gestures/ actions) occupied by its other representations change. We here introduce the concept of phase (and, thus, that of phase shift).

The work allows visitors to experience the perceptive tension caused by reality understood as a meeting point between convergence and divergence, with a non-linear conception of time, in which phase contrasts play a key role.

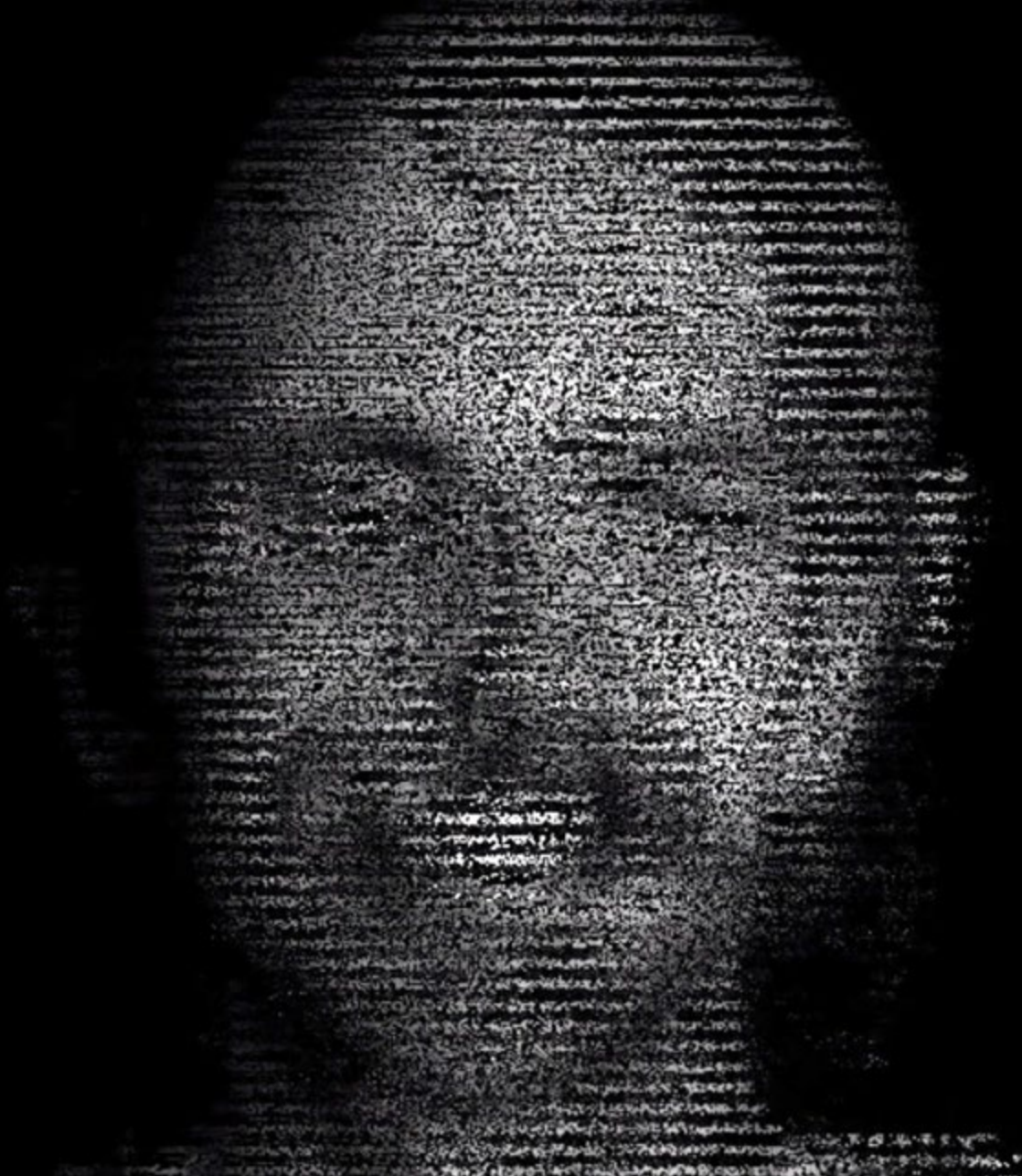

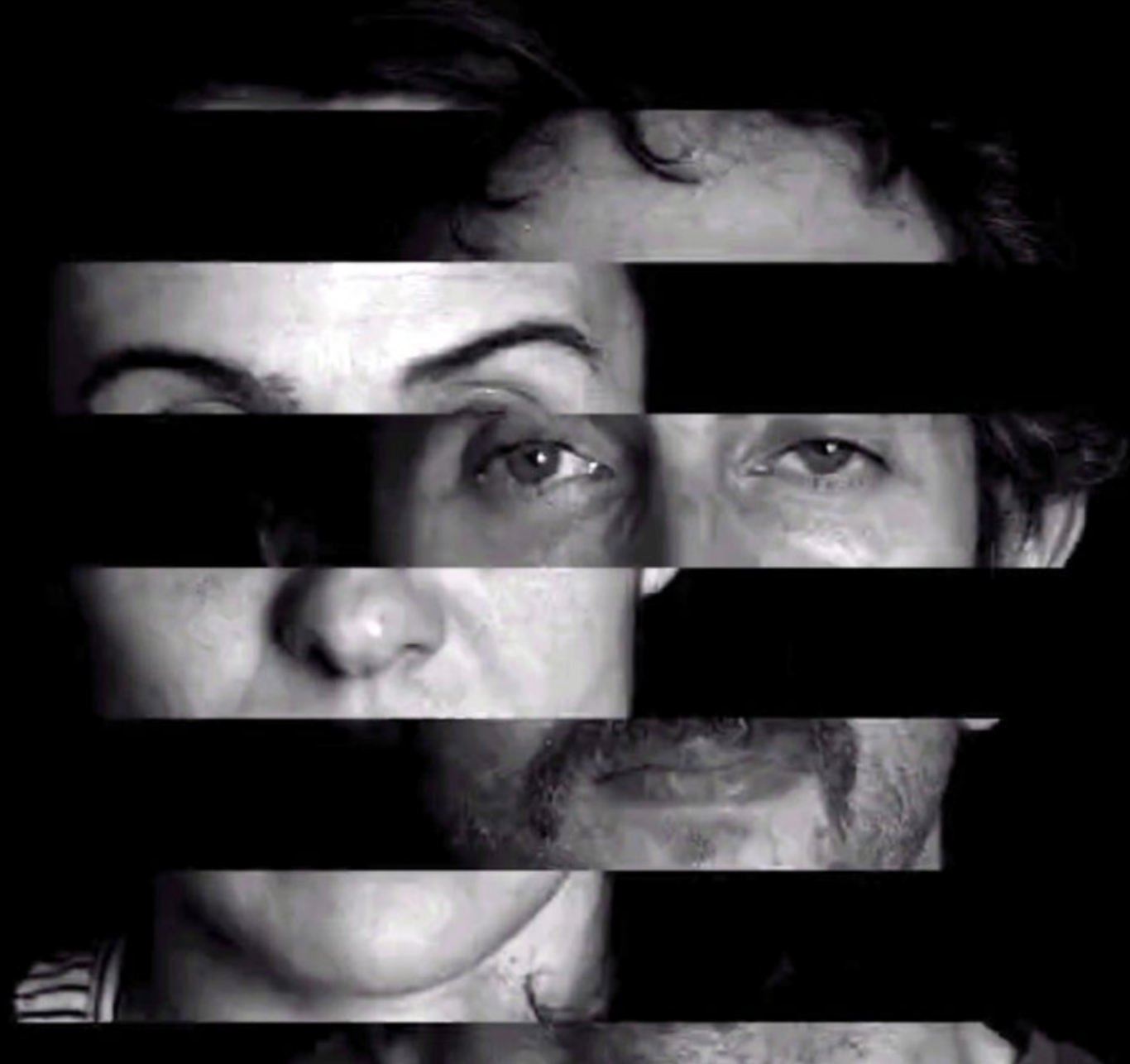
FLUENZ
(SERGI HERNANDEZ / 1)

FLUENZ
(SERGI HERNÁNDEZ / CARLOS)

FLUENZ
[NAME] [NAME] / [NAME] [NAME]

D'aquella pols

Miquel Ponce Díaz

D'aquella pols és un projecte que s'articula a partir d'aquells components que envolten la pintura, com són els seus elements constructius i els seus materials derivats del procés, partint de la idea de residu i deixalla com a eix vertebrador. Les obres parteixen d'aquells materials que arriben d'una acció passada o d'un esdeveniment que ja no hi és. La pintura esdevé objecte físic que dona importància a la matèria que la compon i deixa arrere la idea d'imatge pintada. El títol al·ludeix a la transformació dels materials amb el pas del temps per a fer evident la transitorietat dels objectes que habiten a l'estudi, que acaben moltes vegades convertits en altres coses.

D'aquella pols es un proyecto que se articula a partir de aquellos componentes que rodean a la pintura, como son sus elementos constructivos y sus materiales derivados del proceso, partiendo de la idea de residuo y resto como eje vertebrador. Las obras parten de aquellos materiales que llegan de una acción pasada o de un acontecimiento que ya no está. La pintura se convierte en objeto físico, dándole importancia a la materia que lo compone, y dejando atrás la idea de imagen pintada. El título alude a la transformación de los materiales mediante el paso del tiempo, haciendo evidente la transitoriedad de los objetos que habitan en el estudio, que acaban en muchas ocasiones convertidos en otras cosas.

D'aquella pols is a project based on elements associated with painting, such as the construction elements available in this medium and related materials derived from the painting process. The guiding themes of the project are those of waste and residue. The materials employed derive from past actions or events. Painting becomes a physical object that gives prominence to the matter it is made up of and leaves behind the idea of painted image. The title makes reference to the transformation of materials over time, highlighting the transient nature of those objects commonly found in a studio, many of which end up as something different.

***El lenguaje de
las algas***
Paola Ruiz Moltó

Treball que estableix una relació entre art, ciència i ecologia. Un projecte que s'aproxima a un treball «pseudocientífic» de neurobiologia i sinopsi de les plantes que reproduïx fenòmens imperceptibles de la natura i que transforma la interpretació gràfica d'aquesta natura en biosò utilitzant el «soroll» i el «no-so» com a mitjà performatiu. Donaran lloc a una instal·lació escultòrica sonora que té com a objectiu «escotar el llenguatge de les algues» per mitjà de la construcció d'un laboratori fictici. Un treball experimental que no sé quin fina tindrà.

Un projecte que va començar inspirat pel treball de la biòloga Suzanne Simard i el científic Santiago Ramón y Cajal, que enllaça l'inici del projecte durant la participació en el Congrés de les Algues de les Illes Lofoten durant LIAF el 2019, la participació en la residència internacional d'artistes TUO TUO, Finlàndia 2020 i culmina en el projecte durant la residència del MUA, que estableix relacions i vincles, a partir d'una nova mirada, relació amb el context, cap a les algues del mediterrani i el nostre entorn pròxim a les platges d'Alacant.

Entenent l'escultura com un ésser viu, amb artèries que transmeten aigua i energia, en què la xarxa elèctrica funciona com un sistema nerviós. Escotar la imatge d'oxigen de les algues, «la seua energia», traduint la imatge visual de l'espectrograma de les molècules d'oxigen i la seua estructura interna, en codi de so 2D que dona forma a una composició: «Psicografia sonora», *El llenguatge de les algues*.

Col·laboració en el desenvolupament del projecte: Finançat pel Fons Assistencial i Cultural de VEGAP dins del programa Ajudes a la creació SOS. Art/Cultura.

Trabajo que establece una relación entre arte, ciencia y ecología. Un proyecto que se aproxima a un trabajo “pseudo-científico” de neurobiología y sinopsis de las plantas que reproduce fenómenos imperceptibles de la naturaleza, cuya interpretación gráfica transformamos en biosonido, utilizando el “ruido” y “no-sonido” como medio performativo. Darán lugar a una instalación escultórica sonora, cuyo objetivo es “escuchar el lenguaje de las algas” por medio de la construcción de un laboratorio ficticio. Un trabajo experimental del cual desconozco el final.

Un proyecto que comenzó inspirado por el trabajo de la bióloga Suzanne Simard y el científico Santiago Ramón y Cajal, que enlaza el inicio del proyecto durante la participación en el Congreso de las algas de las Islas Lofoten durante LIAF en el 2019, la participación en la residencia internacional de artistas TUO TUO, Finlandia 2020 y culminando en el proyecto durante la residencia del MUA, que establece relaciones y vínculos, bajo una nueva mirada, relación con el contexto, hacia las algas del mediterráneo y nuestro entorno cercano en las playas de Alicante.

Entendiendo la escultura como un ser vivo, cuyas arterias transmiten agua y energía, en el que la red eléctrica funciona como un sistema nervioso. Escuchar la imagen de oxígeno de las algas, “su energía”, traduciendo la imagen visual del espectrograma de las moléculas de oxígeno y su estructura interna, en código de sonido 2D dando forma a una composición: “Psicografía sonora”, *El lenguaje de las algas*.

Colaboración en el desarrollo del proyecto: “Financiado por el Fondo Asistencial y Cultural de VEGAP” dentro del programa Ayudas a la creación SOS. Arte/Cultura.

This work, which establishes a relationship between art, science and ecology, could be described as a pseudoscientific project that looks into neurobiology and synopsis of plants. The project reproduces imperceptible natural phenomena whose graphic interpretation is transformed into bio-sound, with noise and the absence of sound as performative means. The result is an installation comprising sculptures and sounds, where a fictitious lab is built so as to listen to the language of algae. How this experimental work will end remains a mystery to me.

The project was inspired by the work of biologist Suzanne Simard and scientist Santiago Ramón y Cajal. Throughout the project, I have taken part in several events and residency programmes: Kelp Congress at the Lofoten International Art Festival (LIAF), Lofoten Islands, 2019; TUO TUO residency programme, Finland, 2020; and, finally, MUA residency programme, where, from new perspectives, I could build a relationship with the space around me, with Mediterranean algae and Alicante beaches.

To me, sculptures are living beings whose arteries carry water and energy, in which the electricity network works as a nervous system. I listen to the image of the oxygen from the algae, their energy, their internal structure, and translate the visual image of the spectrogram of the oxygen molecules and their internal structure by means of a 2D sound code. This gives shape to composition, a “sound psychography”: *El lenguaje de las algas*.

Funded by VEGAP's Assistance and Cultural Fund within the SOS funding programme for artists. Art/Culture.

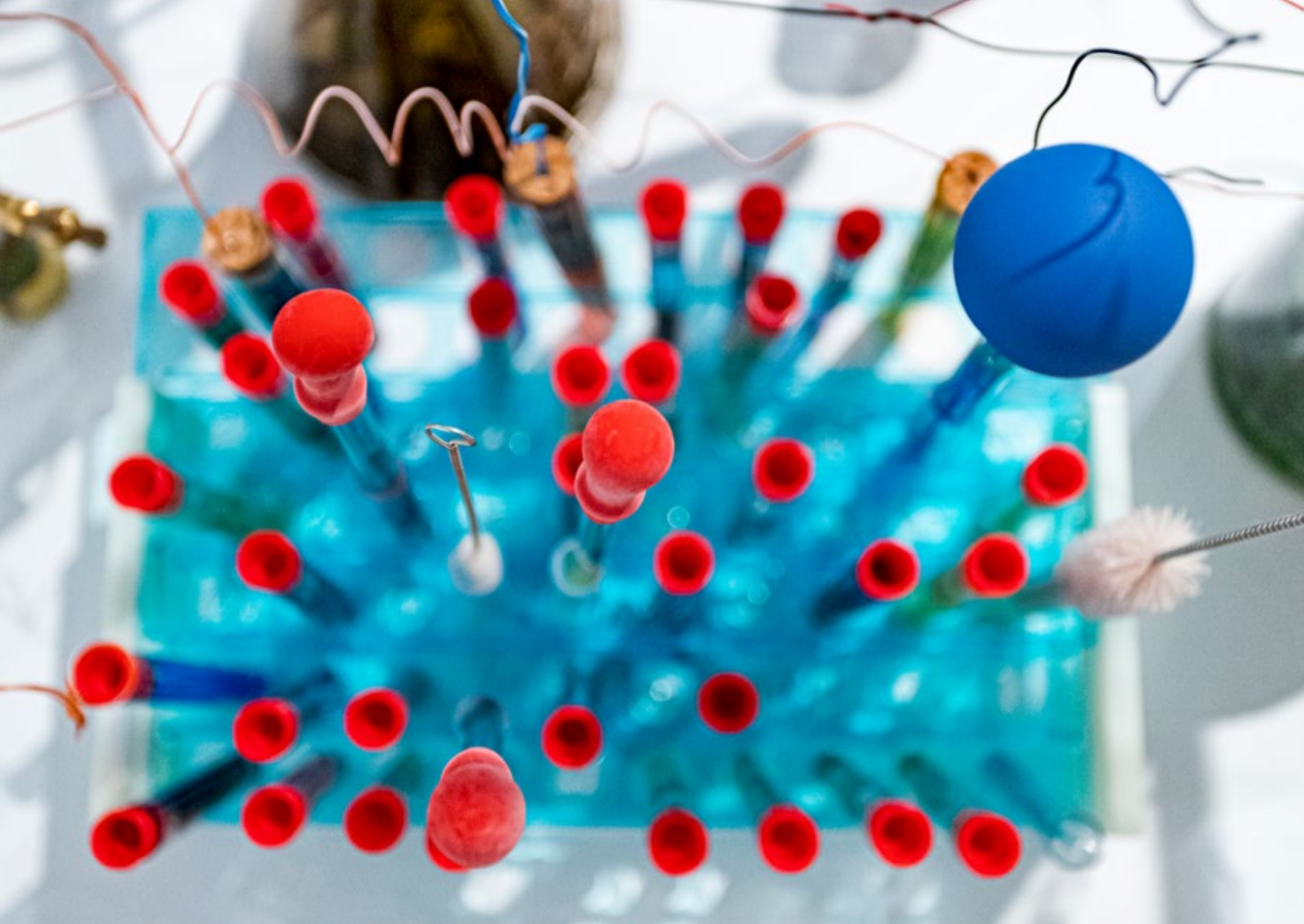

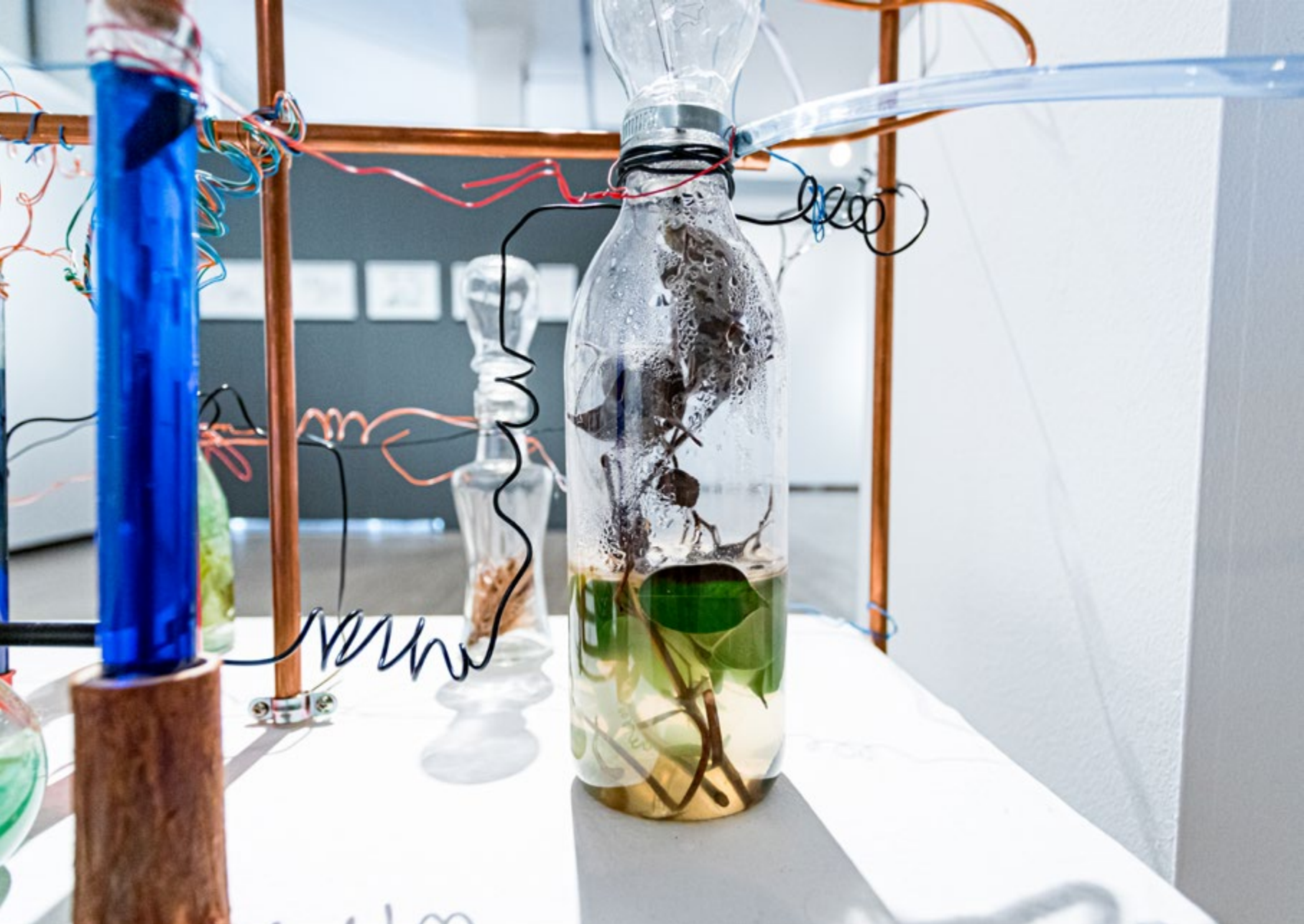

fotos a - Obtener clorofila
 de los Algas
 que se usan para
 familia). El Alga =
 organismo con capacidad
 de realizar fotosíntesis
 Oxigenica y obtener
 carbono con la energía de
 la luz del sol.

Limpiar bien
 el material (bened
 los pueden
 a estado de es
 laciones y cambio
 de color - verde

***Desde el viento
seco***

Sosa

Mª José Carrilero

Cuenca

El meu nom és María José. Molts em coneixen com *La Sosa*. Així firme les obres, que se centren en el diàleg i la investigació que mantinc des de fa anys amb el paisatge. La memòria i l'arrelament hi solen estar molt presents. Visc lluny de la família. Ells són aquí, a La Roda. És un poble de les planes d'Albacete, on bufa sempre el vent sec. Des de fa anys visc a Altea, un poble de la Marina Baixa en què la humitat fa estralls. A vegades, arribem a un 90 % d'humitat en l'aire. La sensació de cansament aquí es torna esgotadora. M'agrada moltíssim conduir i avançar ràpid ràpid fent nyyyaaunnn... a través dels paisatges per l'autovia. Cada vegada m'agraden més les muntanyes de l'AP 7. M'arrape a aquest paisatge d'aigua que no és el meu, que no em correspon. M'hi agarre amb la mà, com les llúdrigues quan dormen per a no despertar soles al mig del corrent. En la desamparança.

Mi nombre es María José. Muchos me conocen como *La Sosa*. Así firmo las obras, que se centran en el diálogo y la investigación que mantengo desde hace años con el paisaje. La memoria y el arraigo suelen estar muy presentes. Vivo lejos de mi familia. Ellos están ahí, en La Roda. Es un pueblo de los llanos de Albacete donde sopla siempre el viento seco. Desde hace años vivo en Altea, un pueblo de la Marina Baixa en el que la humedad hace estragos. A veces, alcanzamos un 90% de humedad en el aire. La sensación de cansancio ahí se vuelve agotadora. Me gusta muchísimo conducir y avanzar rápido rápido haciendo ñññññaaunnn a través de los paisajes por la autovía. Cada vez me gustan más los montes de la AP 7. Me agarro a este paisaje de agua que no es el mío, que no me corresponde. Me agarro de la mano, como las nutrias cuando duermen para no despertar solas en mitad de la corriente. En el desamparo.

My name is María José. Many know me as *Sosa* and that's the name I use to sign my works, which focus on my years-long dialogue with and research on landscape. Memory and the sense of belonging are very much present. I live far away from my family. They live in La Roda, a town located on the plains of Albacete province where a dry wind always blows. I have lived in Altea, in Marina Baixa county, for some years now. Altea is a town where humidity wreaks havoc, as air humidity values of up to 90% can be reached. The feeling of fatigue there becomes exhausting. I love driving really, really fast, flashing past the landscapes alongside the motorway. I am growing increasingly fond of the hills by the AP 7 road. I cling to this water landscape that is not mine, a landscape that does not belong to me. I take my hand, like otters do in their sleep to make sure they will not wake up alone, carried away by the stream, abandoned.

como las nutrias duermen de la mano
no despiertan solas en mitad de la corriente.

...sí como las niñas duermen de la mano
o despiertan solas en mitad de la noche.

Experiència

PAOLA RUIZ MOLTÓ

Durant la meua estada vaig realitzar un projecte d'instal·lació escultòrica sonora l'objectiu de la qual era escoltar com es comuniquen les algues entre si durant els primers dies. Vaig prendre mostres a la platja del Postiguet d'Alacant, de manera que vaig tornar a connectar amb la meua ciutat natal, i vaig traduir els senyals químics i elèctrics produïts en cada extrem de les seues ramificacions, un treball relacionat amb la "pseudociència" i l'alquímia que estableix un diàleg entre poètica artística i filosòfica.

Procés d'herborització per a l'estudi i l'anàlisi, experimentació per a extraure diferents tonalitats de pigments i clorofil·la. Esbossos i pensaments escrits en el quadern de camp, tot això

formava part de l'obra final. Sorgeixen microuniversos dins d'uns altres que estableixen una relació entre art i biologia, utilitze el material orgànic com a mitjà d'expressió artística.

La participació en el programa de residències i investigació artística en el MUA em proporciona l'oportunitat de treballar directament en l'espai expositiu i utilitzar com a taller la Sala Sempere, compartida amb la resta d'artistes, donar forma a noves idees, enfrontar-me a nous reptes, combinar el teletreball i desenvolupar un projecte artístic durant la pandèmia. És una experiència única que, sens dubte, deixa petjada, marcada, d'una banda, d'incertesa i, de l'altra, d'alegria.

Valore molt positivament l'expansió de la idea de museu com a generador de coneixement,

que permet els/les artistes investigar i formar part de la comunitat, implica disposar de temps i espai per a centrar-me en el meu treball personal. Eixir de la meua zona de confort, conviure en un espai ple d'energia que vibra i se sent, envoltada de companys/es que es converteixen per uns dies en una petita família. Una experiència intensa i enriquidora, que possibilita l'intercanvi d'idees i ampliar la xarxa de coneixement.

Tot això dona lloc a una obra artística relacionada amb el bio(art), ecologies i cura de les partícules i microorganismes generats. La cartografia emocional és font d'inspiració per a preservar les ecologies, interpretar l'oxigen molecular utilitzant la fotografia "espectroscòpia fotoacústica", una trobada multisensorial amb les algues marines, una escultura viva, en

moviment constant, que genera aspectes únics i irrepetibles, no seqüenciats, una peça que actualment continua en procés i m'ha obert un camí amb múltiples possibilitats en haver-me incorporat com a membre del grup d'investigació RAVE-Investigació en Educació en Arts Visuals, professora ajudant doctora II del Departament d'Educació i Didàctiques Específiques en la Facultat de Ciències Humanes i Socials de la Universitat Jaume I.

Paola Ruiz Moltó, Residències PLUS VI MUA 2020. Col·laboració en el desenvolupament del projecte finançat pel Fons Assistencial i Cultural del VEGAP dins del programa Ajudes a la creació SOS art/cultura.

MIGUEL PONCE DÍAZ

L'experiència durant la residència va ser molt bona, el fet de poder desenvolupar un projecte i formalitzar-lo amb la finalitat d'exposar-lo en el mateix espai va ser molt interessant. En el meu cas, vaig utilitzar un espai del museu com a taller durant el temps de la residència, la qual cosa em va permetre treballar pensant en l'espai on estarien exposades les peces, i vaig poder ajustar la proposta a les dimensions de l'espai i les característiques. També vaig poder compartir l'experiència amb altres artistes i veure de quina manera formalitzaven les seues propostes, la qual cosa va ser molt enriquidora. Crec que va ser un repte per a tots/es realitzar les propostes a temps per a l'exposició i també

resoldre els dubtes sobre com aprofitar l'espai de la sala. Va ser molt agradable treballar amb tots/es els/les artistes, com també amb el personal del museu, i crec que, veient el resultat de l'exposició, l'experiència va pagar molt la pena.

FLUENZ. Carlos Izquierdo, Sergi Hernández

Ens va alegrar molt haver sigut seleccionats en les VI Residències de Creació i Investigació Artística PLUS del MUA i poder dur a terme la nostra proposta.

A causa de la situació pel coronavirus, la nostra residència va ser semipresencial, però agraïm a l'equip del museu el seu treball per a propiciar les trobades entre el personal seleccionat i mantenir les reunions (virtuals, en aquesta ocasió) amb agents culturals, amb els quals vam tenir diàlegs molt profitosos sobre el significat i l'abast de la nostra obra. Apreciem també positivament com de motivador va ser compartir la residència amb quatre artistes més, la qual cosa ens va permetre conèixer-ne el treball i el procés creatiu.

La nostra peça, com que era audiovisual, necessitava un control tècnic a la sala que va ser encertadament resolt pel personal del museu, sobretot tenint en compte la dificultat de compartir espai lumínic i sonor amb la resta de propostes participants. El suport i la predisposició van ser molt satisfactòries.

En definitiva, va ser una valuosa experiència de la qual estem molt orgullosos.

MAGDA ARQUÉS

Les residències artístiques formen part de l'obra i aquest és un aspecte més, la capacitat de producció i canvis en l'espai a través de la conversa, determinat per la Sala Sempere del museu, on entra en joc i crea un diàleg amb les peces de les companyes de residència i amb ella mateixa perquè són allí per a vincular-nos. Aquest és un aspecte de l'art que m'interessa, la possibilitat i la capacitat d'establir diàlegs i converses.

Finalment, el treball en la residència artística és una obra coral en què el diàleg és part del centre. El nexa entre els residents ofereix una oportunitat per a teixir una xarxa a partir del treball personal que ens dona lloc per a observar, intercanviar i pensar col·lectivament. Partir d'un trosset de tu per a compartir-lo i fer que evolucione a la sala, l'espai, i amb el diàleg de la resta de companys/es.

Els nostres cossos, quan es materialitza a través de l'espai és quan se'ns mostra, quan els elements prenen forma en l'espai i s'articulen. La transmedialitat i la intermedialitat se'ns mostra mitjançant la pàgina web, la documentació del procés de creació i la base de dades del procés de creació, la paraula sonora en la veu d'Amparo Camps repensant el seu jo i compartint-lo amb nosaltres, les reproduccions en 3D de parts de cossos que es multipliquen en

l'espai i converteixen el plàstic en una pell més, les connexions en l'espai i entre aquestes tirant de fils fent del plàstic una expansió de nosaltres mateixos i una comunicació metafòrica i plàstica amb si mateix i amb nosaltres, perquè els nostres cossos no serien com són sense la resta de companyes. Gràcies.

MARÍA JOSÉ CARRILERO (aka SOSA)

Estic enormement feliç i agraïda d'haver format part d'aquestes residències. Des del primer moment vaig sentir l'abraçada del museu i el personal tècnic, que va donar el millor de si mateix perquè hi poguérem desenvolupar els nostres projectes. L'intercanvi amb els/les artistes va ser molt enriquidor. Em va agradar molt que eren persones molt planes amb les quals podies parlar i aprendre dels seus discursos i de la seua obra. Em va agradar molt la varietat de llenguatges i com interactuaven a la sala una vegada exposats. Vaig aprendre moltíssim en les taules redones que el museu va organitzar amb el grup d'investigació IAMLab i amb Castro Flórez. Vaig aprendre, en resum. Vaig aprendre molt.

Al meu cap, jo volia pintar una cosa gran. I la volia pintar allí, en el museu. Així que vaig pensar en un conjunt de llenços que, units en puzzle, formaren una peça de grandària considerable. Volia pintar alguna cosa que parlara del paisatge de la Marina Baixa i la meua relació d'aprehensió d'aquest. Sóc manxega. Em vaig plante-

jar fer dues peces, una de 4,20 m d'ample per 1,80 m d'altura en la qual es reflectiria el Puig Campana nocturn, i una altra de 3,20 m per 1,80 m en la qual hi hauria unes llúdries. Les llúdries, que dormen de la mà per a no despertar a soles en la meitat del corrent, per a mi eren com aquesta intenció d'agafar-me contra vent i marea, en un context complicat com el que teníem quan es van desenvolupar les residències, en un paisatge d'aigua que no era el meu (ni el de la meua parella) i que no em corresponia.

Unides aquestes peces al mateix temps que estàvem vivint, vaig aprofitar l'inici de les residències per a emprendre el viatge de visita a casa, a La Roda, en les planures d'Albacete després de mesos sense visitar la família per motius pandèmics. Vaig fer un vídeo documentació de les incursions en el paisatge d'anada i tornada, en diferents localitzacions clau per al discurs de la meua obra, incloent-hi el Puig Campana en l'hora que reflectia la pintura i acabant a la platja de la Roda d'Altea com a tancament de cercle.

Vaig desenvolupar també una sèrie d'obra gràfica: monotips de 50 x 70 cm estampats amb cullereta en paper Fabriano natural, i vaig incloure en les tintes de gravat terra de restoll extreta en una de les incursions que vaig documentar i terra blanca de La Roda. Aquests monotips feien al·lusió a la diferència d'humitat en l'aire entre el paisatge manxec i el de la Marina Baixa, i donaven sentit i tancament al títol del projecte: Des del vent sec.

Experiencia

PAOLA RUIZ MOLTÓ

Durante mi estancia realicé un proyecto de instalación escultórica sonora cuyo objetivo era escuchar cómo se comunican las algas entre sí durante los primeros días. Tomé muestras en la playa del Postiguet de Alicante, reconectando con mi ciudad natal, traduciendo la señales químicas y eléctricas producidas en cada extremo de sus ramificaciones, un trabajo relacionado con la “pseudociencia” y alquimia que establece un diálogo entre poética artística y filosófica.

Proceso de “herborización” para su estudio y análisis, experimentación para extraer diferentes tonalidades de pigmentos y clorofila. Bocetos y pensamientos escritos en el cuaderno de campo, todo ello formaba parte de la obra final.

Surgen microuniversos dentro de otros, estableciendo una relación entre arte y biología; utilizo el material orgánico como medio de expresión artística.

La participación en el programa de residencias e investigación artística en el MUA, me proporciona la oportunidad de trabajar directamente en el espacio expositivo y utilizar como taller la sala Sempere, compartida con el resto de artistas, dar forma a nuevas ideas, enfrentarme a nuevos retos, combinar el teletrabajo y desarrollar un proyecto artístico durante la pandemia. Es una experiencia única que sin duda deja huella, marcada por un lado de incertidumbre y, por otro lado, de alegría.

Valoro muy positivamente la expansión de la idea de Museo como generador de conocimiento, permitiendo a los artistas investigar y formar parte de la comunidad, supone disponer de tiempo y espacio para centrarme en mi trabajo personal. Salir de mi zona de confort, convivir en un espacio repleto de energía que vibra y se siente, rodeada de compañeros que se convierten por unos días en una pequeña familia. Una experiencia intensa y enriquecedora, la cual posibilita el intercambio de ideas y ampliar la red de conocimiento.

Todo ello, da lugar a una obra artística relacionada con el Bio(arte), ecologías y cuidado de las partículas y microorganismos generados. Siendo la cartografía emocional fuente de inspiración para preservar las ecologías, interpretar

el oxígeno molecular, utilizando la fotografía “espectroscopia fotoacústica”, un encuentro multisensorial con las algas marinas, una escultura viva, en movimiento constante, que genera aspectos únicos e irrepetibles, no secuenciados, una pieza que actualmente continúa en proceso y me ha abierto un camino con múltiples posibilidades, al haberme incorporando como miembro del grupo de investigación RAVE-Investigación en Educación en Artes Visuales, Profesora AYD II del departamento de Educación y Didácticas Específicas, en la Facultad de Ciencias Humanas y Sociales de la Universitat Jaume I.

Paola Ruiz Moltó Residencias PLUS VI MUA 2020. Colaboración en el desarrollo del proyecto. Financiado por el fondo Asistencial y Cultural de VEGAP dentro del programa Ayudas a la creación SOS Arte/Cultura.

MIGUEL PONCE DÍAZ

La experiencia durante la residencia fue muy buena, el hecho de poder desarrollar un proyecto y formalizarlo con la finalidad de exponerlo en el mismo espacio fue muy interesante. En mi caso, utilicé un espacio del museo como taller durante el tiempo de la residencia, lo que me permitió trabajar pensando en el espacio donde iban a ir expuestas las piezas, pudiendo ajustar la propuesta a las dimensiones del espacio y sus características. También pude compartir la experiencia con otros artistas y ver de qué manera iban formalizando sus propuestas, lo

cual fue muy enriquecedor. Creo que supuso un reto para todos realizar las propuestas a tiempo para la exposición y también resolver las dudas respecto a cómo aprovechar el espacio de la sala. Fue muy agradable trabajar con todos los artistas, así como con el personal del museo, y creo que, viendo el resultado de la exposición, la experiencia mereció mucho la pena.

FLUENZ. Carlos Izquierdo, Sergi Hernández

Nos alegró mucho haber sido seleccionados en las VI Residencias de creación e investigación artística PLUS del MUA y poder llevar a cabo nuestra propuesta.

Debido a la situación por el coronavirus, nuestra residencia fue semipresencial, pero agradecemos al equipo del museo su trabajo para propiciar los encuentros entre los seleccionados y mantener las reuniones (virtuales, en esta ocasión) con agentes culturales, con los que tuvimos diálogos muy provechosos sobre el significado y alcance de nuestra obra. Apreciamos también positivamente lo motivador de compartir la residencia con cuatro artistas más, lo cual nos permitió conocer su trabajo y proceso creativo.

Nuestra pieza, al ser audiovisual, necesitaba de un control técnico en la sala que fue acertadamente resuelto por el personal del museo, aún teniendo en cuenta la dificultad de compartir espacio lumínico y sonoro con el resto de propuestas participantes. Su apoyo y predisposición fueron muy satisfactorias.

En definitiva, fue una valiosa experiencia de la que estamos muy orgullosos.

MAGDA ARQUÉS

Las residencias artísticas forman parte de la obra y este es un aspecto más, la capacidad de producción y cambios en el espacio a través de la conversación. Determinado por la sala Sempere del museo, donde entra en juego y crea un diálogo con las piezas de las compañeras de residencia y con ella misma porque están allí para vincularnos. Éste es un aspecto del arte que me interesa, la posibilidad y capacidad de establecer diálogos y conversaciones.

Finalmente, el trabajo en la residencia artística es una obra coral donde el diálogo es parte del centro. El nexo entre los residentes ofrece una oportunidad para tejer una red a partir del trabajo personal que nos da lugar para observar, intercambiar y pensar colectivamente. Partir de un trocito de ti para compartirlo y hacer que evolucione en la sala, el espacio, y con el diálogo del resto de compañeros.

Els nostres cossos, cuando se materializa a través del espacio es cuando se nos muestra, cuando los elementos toman forma en el espacio y se articulan. La transmedialidad y la intermedialidad se nos muestra mediante la web, la documentación del proceso de creación y base de datos del proceso de creación, la palabra sonora en la voz de Amparo Camps repensando su yo y compartiéndolo con nosotros, las

reproducciones en 3D de partes de cuerpos que se multiplican en el espacio convirtiendo el plástico en una piel más, las conexiones en el espacio y entre ellas tirando de hilos haciendo del plástico una expansión de nosotros mismos y una comunicación metafórica y plástica con ella misma y con nosotros, porque nuestros cuerpos no serían cómo son sin el resto de compañeras. Gracias.

MARÍA JOSÉ CARRILERO (aka SOSA)

Estoy enormemente feliz y agradecida de haber formado parte de estas Residencias. Desde el primer momento sentí el abrazo del Museo y sus técnicos, que dieron lo mejor de sí mismos para que pudiésemos desarrollar nuestros proyectos. El intercambio con los artistas fue súper enriquecedor. Me gustó mucho que eran personas muy llanas con las que poder hablar y aprender de sus discursos y su obra. Me gustó mucho la variedad de lenguajes y cómo interactuaban en la sala una vez expuestos. Aprendí muchísimo en las mesas redondas que el Museo organizó con el grupo de investigación IAMlab y con Castro Flórez. Aprendí, en resumen. Aprendí mucho.

En mi cabeza, yo quería pintar algo grande. Y lo quería pintar allí, en el Museo. Así que pensé en un conjunto de lienzos que, unidos en puzzle, formasen una pieza de tamaño considerable. Quería pintar algo que hablase del paisaje de la Marina Baixa y mi relación de aprehensión

del mismo. Soy manchega. Me planteé hacer 2 piezas, una de 4,20 metros de ancho por 1,80 de alto en la que se reflejaría el Puig Campana nocturno y otra de 3,20 por 1,80 en la que habría unas nutrias. Las nutrias, que duermen de la mano para no despertar solas en mitad de la corriente, para mí eran como esta intención de agarrarme contra viento y marea, en un contexto complicado como el que teníamos cuando se desarrollaron las residencias, a un paisaje de agua que no era el mío (ni el de mi pareja) y que no me correspondía.

Unidas estas piezas al tiempo que estábamos viviendo, aproveché el inicio de las residencias para emprender el viaje de visita a casa, a La Roda, en los llanos de Albacete tras meses sin visitar la querencia por motivos pandémicos. Hice una video documentación de las incursiones en el paisaje de ida y vuelta, en distintas localizaciones clave para el discurso de mi obra, incluyendo el Puig Campana en la hora que reflejaba la pintura y terminando en la playa de La Roda de Altea como cierre de círculo.

Desarrollé también una serie de obra gráfica: monotipos de 50 x 70 cm. estampados a cucharilla en Fabriano natural, incluyendo en las tintas de grabado tierra de rastrojo extraída en una de las incursiones que documenté y tierra blanca de La Roda. Estos monotipos hacían alusión a la diferencia de humedad en el aire entre el paisaje manchego y el de la Marina Baixa, dando sentido y cierre al título del proyecto Desde el viento seco.

Experience

PAOLA RUIZ MOLTÓ

During the residency I undertook an installation project with sculptures and sounds. The goal was to listen to how algae communicate with each other over the first few days, taking samples at the Postiguet beach in Alicante. I reconnected with my native city, translating the chemical and electrical signals at each end of the ramifications, in a work related to “pseudoscience” and alchemy in which I engaged in a dialogue between artistic and philosophical poetics.

Throughout the process, plants were collected for study and analysis. Experiments were also conducted to obtain different hues of pigments and chlorophyll. I drew sketches and wrote down thoughts in my field notebook, which would be

part of the final work. Micro-universes emerged, one within another, establishing a relationship between art and biology. I used organic material as a means of artistic expression.

Participating in the MUA's residency and artistic research programme has given me the chance to work directly within the exhibition space and use the Sempere hall as my workshop, together with the other artists. I have been able to give shape to new ideas, face new challenges, combine onsite and remote working and develop an artistic project during the pandemic. It is a unique experience that, no doubt, leaves a mark – a feeling of uncertainty, but also of joy.

It is a fantastic idea to view museums also as generators of knowledge, allowing artists to

conduct research and become part of the community. To me, it means having time and space to focus on my personal work. Stepping outside my comfort zone, experiencing a vibrant, energy-filled space you can actually feel, surrounded by fellow artists who for a few days become your family. An intense and rewarding experience, in which we can exchange ideas and expand our network of knowledge.

All this gives rise to an artistic project related to bio(art), to ecologies, to taking care of the particles and microorganisms that have been generated. Emotional cartography serves as a source of inspiration to preserve ecologies and interpret molecular oxygen. The technique is a type of photography based on “photo-acoustic spectroscopy”, a multisensory encounter with

marine algae, a living sculpture, in constant movement. It generates exceptional and unique aspects that have not been sequenced, a piece still in progress that has opened up a path where I find multiple possibilities, after joining the Research Group in Visual Arts Education (RAVE) as an assistant lecturer in the Department of Education and Specific Teaching Methods (Faculty of Human and Social Sciences, UJI).

Paola Ruiz Moltó. University of Alicante Museum's 6th PLUS In-House Artistic Creation & Research Programme 2020. Collaboration on the project. Funded by VEGAP's Assistance and Cultural Fund within the SOS funding programme for artists (Art/Culture).

MIGUEL PONCE DÍAZ

My experience throughout the residency programme was really good. Being able to develop and undertake a project that would be exhibited in the same space was very interesting. In my case, I used one of the spaces in the museum as my workshop during the residency. This allowed me to take into account the space where the work would be showcased and adjust my project to the dimensions and characteristics of the exhibition space. I could also share this experience with other artists and see how their work progressed, which was highly rewarding. All of us, I think, had to face the challenge of finishing the projects by the required deadline and solving our doubts on how to make the most of

the available space. It was really nice to work with all the artists and the MUA staff and, after seeing the exhibition, I'd say the experience was well worth it.

FLUENZ. Carlos Izquierdo, Sergi Hernández

We felt really happy when we were selected for the University of Alicante Museum's 6th PLUS In-House Artistic Creation & Research Programme, which would give us the chance to undertake our project.

Given the pandemic situation, the residency programme combined online and onsite work. Anyway, we thank the MUA staff for facilitating meetings between the selected artists and organising (virtual) meetings with cultural agents, with whom we had fruitful dialogues on the meaning and scope of our work. We also found it motivating to share this experience with four more artists, which allowed us to become familiar with their work and creative process.

Our project combined audio and visuals, so technical supervision was required in the exhibition hall. This supervision was provided by the MUA staff, despite the difficulty involved in using a space where the other projects would also be seen and heard. Their support and attitude were extremely satisfactory.

All in all, it was a rewarding experience we are very proud of.

MAGDA ARQUÉS

Residency programmes are part of my work. This is one more aspect: the capacity of producing something, of making changes in space, all of this through conversation. It is determined by the Museum's Sempere hall, where it comes into play and enters into dialogue with the works created by the other resident artists and with itself, because they are there to connect us to one another. This is an aspect of art I am interested in, the possibility and capability of starting dialogues and conversations.

Ultimately, the work in the residency programme is an ensemble piece, where dialogue is part of the centre. The connection between the resident artists offers us a chance to use our personal work to build a network, allowing us to observe, exchange and think collectively. Sharing a bit of yourself, making it evolve in the exhibition hall, in the space around you, and engaging in dialogue with your fellow artists.

"Els nostres cossos" becomes visible when materialised through space, when its elements take shape and become articulated in space. Transmediality and intermediality are shown through the Web, through the documentation of the creative process and its related database, in the word expressed through the sound of Amparo Camps's voice as she rethinks her self and shares it with us – in the 3D reproductions of body parts that multiply in space, turning plastic into one more skin, as the connections in space and between them pull the threads. Plastic thus be-

comes an extension of ourselves and a metaphorical and plastic communication with itself and with us, because our bodies would not be the way they are without the other resident artists. Thank you.

MARÍA JOSÉ CARRILERO (aka SOSA)

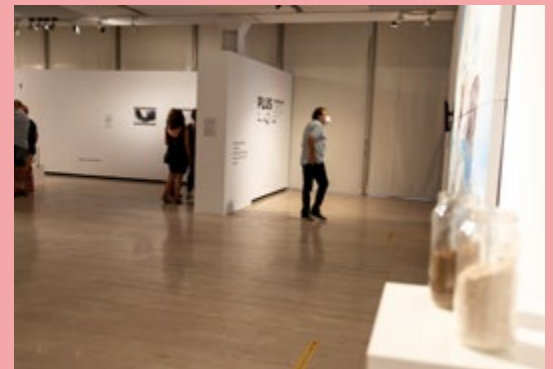
I am extremely happy and grateful for having taken part in this residency programme. From the very beginning I felt welcomed by the Museum and its technical staff, who did their best for us to be able to develop our projects. The exchange with the artists was so rewarding... Something I really liked was that they were so approachable, so easy to talk to, and you could learn from their discourses and their work. I loved the variety of languages and how they interacted in the exhibition hall when displayed. I learned a lot during the panel discussions the Museum organised with the IAMlab research group and Castro Flórez. In a nutshell, I learned. I learned so many things.

In my mind, I wanted to paint something big. And I wanted to paint it there, at the Museum. So I thought of a set of canvasses that, when assembled like a puzzle, would form a large work. I wanted to paint something that reflected the landscape of the Marina Baja county and my relationship with it, the way I apprehend it. I'm from Castile-La Mancha. I planned on painting 2 pictures. The first, 4.20 m wide and 1.80 m high, would show a night view of the Puig

Campana mountain. The second picture, the dimensions of which would be 3.20 m x 1.80 m, would depict a group of otters. Otters, which in their sleep hold hands to make sure they will not wake up alone, carried away by the current, were to me like my intention to stand firm, come what may, in a context as difficult as that in which the programme took place. The wish to cling to a landscape of water that was neither mine nor my partner's, a landscape that did not belong to me.

Given the times we were living in, I decided that the start of the residency programme would be a good opportunity to visit my family in La Roda, on the plains of Albacete province. Because of the pandemic, I had not visited them for months. I video documented my incursions into the landscape during the journey to La Roda and back, at several key locations for the artwork. These included Puig Campana at the time of day I wanted to show in the picture and, closing the circle, Altea's La Roda beach.

I also developed a series of graphic works consisting of 50 x 70 cm monotypes, printed with a spoon on natural Fabriano paper. I added something to the printing inks: earth I took from a stubble field during one of the incursions I documented, as well as white earth from La Roda. The monotypes alluded to the differences in air humidity between the Castile-La Mancha landscape and the Marina Baja one. This would fully reflect the meaning of the project title, "Desde el viento seco" [From the dry wind].

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

